

Saa uhyggelig blev denne Aften og Nat vel ikke. Dog holdt Uvejret Søvnens borte fra mangt et Sømandshjem, og mere end én Bonde listede op af sin Seng og gjorde en Runde om sin Gaard for at se, hvordan den holdt sig.

Umiddelbart før Solnedgang havde Vinden vendt sig. Og allerede en Time efter dundrede Stormen paa Landsbyernes Porte.

Paa denne Tid sad Hansine hos sin Moder og vandt Garn ved Skæret fra et kummerligt Talglys, der i de endnu korte Aftner maatte erstatte den hengemte Vinterlampe. Den lille lavloftede Bondestue var stadig lige uberørt af de omskiftelige Tider. Tintallerknerne under Loftet, de to indrammede Navneduge med Aarstallet 1798, Armstolen ved Kakkelovnen og det øvrige, aarhundredgamle Udstyr var endnu bibeholdt i al sin Oprindelighed og bevarede med en pietetsfuld Omhu, der efter Hansines Hjemkomst næsten havde faaet Karakteren af en Demonstration.

Kun ét Sted manglede der Noget. Bænkepladsen for Enden af Egebordet, hvor Anders Jørgen paa denne Tid af Døgnet plejede at sidde med et Par irrede Messingbriller paa sin Klumpnæse og stave sig gennem „Bladet“, stod nu tom. Den gamle Mand var forrige Vinter bleven angreben af